

Forfatter: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860

Titel: Udrag fra BREV TIL: Heiberg, Ludvig FRA: Heiberg, Peter Andreas (1816-03-03)

Citation: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860: "Breve fra Peter Andreas Heiberg", i *Breve fra Peter Andreas Heiberg*, C. A. Reitzels Forlag, s. 147. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990119-000-shoot-idm140619130794528.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Peter Andreas Heiberg

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjereste Broder. Jeg vilde være høyst skamfuld over at have ladet henligge saalænge ubesvarede dine to særdeele kjerkomne Skrivelser, den første af 8 May 1813, og den sidste af 13 August 1815 med Capitaine Vogt, dersom jeg ikke var forvisset om at den Almindelige Verdens-Historie i disse sidste Aaringer var tilstrækkelig til at forklare dig Grauden til min lange Taushed. Nogle af disse Grunde falde saaledes i Øynene, at du ikke kan have undgaaet at bemærke dem; andre, skjøndt mindre øyensynlige, ere dog af den Beskaffenhed at det ikke vil falde dig vanskeligt at gjette dem, hvorfor jeg ogsaa afholder mig fra at opregne dem, hvilket maaskee ogsaa kunde medføre nogen Uleylighed. Da jeg er forvisset om at det ikke er dig ligegyldigt at vide hvorledes jeg befinder mig, saa vil dette Brev sige dig, at jeg i fysisk Henseende bestandig har været ret vel, endskjøndt jeg vel føler Aarenes Komme, og dernæst at mit Syn svækkes; dog bruger jeg endnu ikke Brillen, og naar mine Venner spørge mig om Aarsagen, svarer jeg: at det er af Forfængelighed; og at jeg endnu vil passere for et ungt Menneske. Hvad min borgerlige Forfatning angaaer, da have, i de senere Aar, mine Forretninger meget forøget, og mine Indkomster meget formindsket sig. Med det første er jeg ikke utilfreds, saasom jeg i det mindste er langt mere uafhængig, end jeg kunde være i den Tid jeg var subalterne; ¹⁾ og hvad det sidstes. 148 angaaer, da bør jeg ikke beklage mig deraf, da jeg maae finde mig i at deele Skjebne med den heele Verden. Det er imidlertid ikke saare lysteligt at tænke paa at flere Opofrelser ville fordres; vil man blot levne mig saa meget, som jeg behøver til et tarveligt Udkomme, skal jeg aldrig beklage mig; men Fremtiden er svanger med flere, maaskee større, Uheld, end de vi hidtil have oplevet. Et privat Uheld for mig er det at mine saa kaldede Venner, hvem jeg havde betroet ikke ubetydelige Summer, Frugten af min Sparsommelighed, bestemt til en Nødskilling i trangere Tider, have havt den Godhed at skille mig derved, uden at levne mig det mindste Haab om at see endog en Deel deraf erstattet. Det gjør mig ondt, at jeg maae nødes til at nævne, iblandt deres Antal, en Landsmand, Herr Kammerjunker Neergaard; dog mane jeg tilføje at den Summa, som han har erobret fra mig, er den mindste.

¹⁾ Men saasom Penge aldrig have havt noget Værd i mine Øyne, som Hensigt, men blot som Middel, saa begriber du lettelig at jeg ikke er utrøstelig over mit Tab.